

„Bryan Litfin, teolog și om de înaltă erudiție, a reușit un lucru rar – să construiască un tărâm și un timp pe care fiecare cititor le va înțelege diferit, prin prisma experienței personale.”

Jerry B. Jenkins, autor al cărților *Left Behind* și *Ironia sorții*

„V-ați întrebat vreodată cum ar arăta o lume din care Dumnezeu lipsește aproape cu desăvârșire? Teologul-devenit-viitorolog, Bryan Litfin ne aduce înaintea o poveste captivantă despre iubirea uimitoare și neclintită a lui Dumnezeu – chiar și față de o rămășiță de oameni din viitorul îndepărtat. Lăsați-vă prinși de această carte și căutați să o înțelegeți. *Sabia* ar putea fi începutul a ceva nemaipomenit.”

Mark Elfstrand, producător executiv/gazdă a emisiunii
Morning Ride, Moody Radio, Chicago, Illinois

„Conceptul unic al acestui roman îmbină un viitor apocaliptic nu foarte îndepărtat cu un trecut aproape medieval. Acțiunea palpitantă, împletită cu povestea de iubire subliniază faptul că numai rugăciunea și puterea Cuvântului lui Dumnezeu pot trezi într-un popor nădejdea într-o dragoste care întrece cu mult tot ceea ce au cunoscut până atunci. Este reconfortant să descoperim personaje ale căror lupte launtrice sunt cât se poate de reale și ale căror virtuți sunt vrednice de admirație. Abia aștept ca cel de-al doilea volum să ajungă pe rafturile librăriilor.”

Seth Parrish, director al liceului Yongsan International
School of Seoul, Seul, Coreea de Sud

„Povestea alertă, înduioșătoare și pasionantă a romanului *Sabia* te atrage irezistibil și te trezești că nu-l mai poți lăsa din mână. Este o aventură de capă și spadă pe care bărbații o vor aprecia cu siguranță. Evoluția personajelor este o reală încurajare pentru sufletul cititorului, deci lectura merită cu prisosință timpul investit. Am fost fascinată să descopăr creștinismul alături de locuitorii din Chiveis și să îi văd experimentând pentru prima oară libertatea și iubirea. Am căpătat o perspectivă nouă asupra privilegiului de a alege să îți dăruiești întreaga ființă lui Dumnezeu.”

Stacia Johnston, soție și mama a trei copii

„Anumite opere literare sunt doar ficțiune, altele în schimb sunt asemenea unei oglinzi în care suntem provocați să ne vedem pe noi înșine și lumea în care trăim și să descoperim pârgii călăuzitoare. Volumul *Sabia* oglindește ființa umană în esența ei și ne arată luptele pe care le ducem fiecare dintre noi în viața noastră reală. O lectură pe care nu ai vrea să o ratezi! Nu vei găsi în ea doar peripeții ale eroilor imaginați, ci vei fi provocat să te analizezi pe tine însuși.”

Joe Stowell, președinte al Universității Cornerstone

„Romanul *Sabia* are câte ceva ce îmbie fiecare tip de cititor: acțiune, aventură, dramă, mister, descoperiri și romantism. Prin abilitatea sa remarcabilă de a jongla cu limbajul descriptiv și de a dezvolta personajele, Litfin îi implică pe cititori până într-acolo că se simt ei înșiși parte a călătoriei. Cititorii experimentați, cât și cei novici vor beneficia în egală măsură de talentul autorului de a creiona o aventură palpitantă și tulburătoare, dar și de ocazia de a medita asupra implicațiilor teologice și paralelelor biblice prezente în lumea din interiorul regatului Chiveis. Lăudându-se cu o intrigă originală, plasată într-o epocă unică ce îl invită pe cititor într-o lume nouă, vag familiară, cu întorsături neașteptate ale vieții, romanul *Sabia* te va face să aștepți cu nerăbdare continuarea.”

Narissa Muik, Vancouver, Canada

„Atrăgându-ne în viitor pentru a ne dezvălui trecutul, uimitoarea poveste despre infinite posibilități a lui Bryan Litfin ne descoperă, de fapt, realitatea actuală, expunând înclinațiile firești ale sufletului omenesc, strategiile dușmanului nostru și suveranitatea blândă a Dumnezeuului cel veșnic. În *Sabia*, descoperirea adevărului se dovedește la fel de entuziasmantă ca descoperirea iubirii, căci, așa cum ne demonstrează Litfin într-un mod remarcabil, cele două sunt, de fapt, unul și același lucru”

Amy Rachel Peterson, autoarea romanului

Perpetua: o soție, o martiră, o pasiune

BRYAN M. LITFIN

SABIA

CRONICILE REGATULUI CHIVEIS

VOLUMUL I

Traducere de Raluca Mirăuță

 CASACĂRȚII
Oradea, 2024

Copyright © 2010 by Bryan Litfin

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Sword*.

Publicată cu acordul lui Bryan Litfin și a The Steve Laube Agency.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Sabia, volumul 1

Seria Cronicile regatului Chiveis

de Bryan Litfin.

Copyright © 2024 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LITFIN, BRYAN M.

Cronicile regatului Chiveis / Bryan M. Litfin ;

trad. de Raluca Mirăuță. - Oradea : Casa Cărții, 2024

3 vol

ISBN 978-606-732-254-5

Vol. 1 : Sabia. - 2024. - ISBN 978-606-732-255-2

I. Mirăuță, Raluca (trad.)

821.111

Traducerea: Raluca Mirăuță

Editarea: Naomi Terec

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Cliff Nielsen, Shannon Associates și Marius Bonce

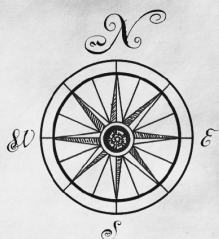
Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

*Car je connais les projets que j'ai formés sur vous,
dit l'Éternel,
projets de paix et non de malheur,
afin de vous donner un avenir et de l'espérance.*
Jérémie 29:11

CUPRINS

PROLOG	9
PARTEA ÎNȚĂI: DESCOPERIREA	
CAPITOLUL I	19
CAPITOLUL 2	42
CAPITOLUL 3	71
CAPITOLUL 4	98
CAPITOLUL 5	129
CAPITOLUL 6	156
CAPITOLUL 7	182
PARTEA A DOUA: COMUNITATEA	
CAPITOLUL 8	215
CAPITOLUL 9	242
CAPITOLUL 10	269
CAPITOLUL 11	296
CAPITOLUL 12	323
PARTEA A TREIA: SUVERANITATEA	
CAPITOLUL 13	355
CAPITOLUL 14	383
CAPITOLUL 15	411
CAPITOLUL 16	438
ÎNȚEBĂRI PENTRU STUDIU	467

ȚIPUTURILE DE DÎNCOLO

PROLOG

În anul 2042, lumea, așa cum o cunoaștem noi azi, a luat sfârșit. Edificiul civilizației s-a dovedit mult mai fragil decât ar fi crezut cineva. O lovitură dură și încă una – doar atât a fost nevoie pentru a-l spulbera într-un milion de fărâme.

Prăbușirea a început cu un gest inofensiv: cedarea prietenească a unei papaia în schimbul unei fotografii. Din dorința de a se apropia de natură, câțiva ecoturști japonezi călătoreau prin pădurea tropicală braziliană și, din păcate, s-au apropiat un pic cam mult. În cea de-a patra zi a excursiei prin junglă, o maimuță gregară, oarecum îmblânzită din pricina interacțiunii zilnice cu turiștii, s-a apropiat în mare grabă să își primească răsplata zemoasă. Un avocat din Tokyo zâmbeste în fața aparatului foto alături de maimuța ce se înfrupta direct din mâna lui cu o dulce papaia; o tăietură deschisă, câțiva stropi de salivă – cine ar fi putut prezice nenorocirea ce avea să urmeze? Momentul letal avea să fie immortalizat până și pe coperta revistei TIME. La șase luni după difuzarea știrii, publicația, la fel ca toate celelalte, de altfel, își încheie existența. Ceea ce lumea nu știa era că populația de maimuțe din pădurea tropicală era infectată cu un virus perfid. Câțiva primatologi începuseră să semnaleze o problemă, însă, înainte de a putea fi studiat sau izolat, virusul a reușit saltul de la simian la om, cu rezultate dezastruoase.

Acest virus suferise o mutație letală ce l-a făcut atât de virulent încât numai un combinezon de protecție complet închis din cap până-n picioare putea preveni infectarea; se transmitea atât prin contact direct, cât și pe cale aeriană. Încapsulat într-un înveliș protector, era neobișnuit de rezistent, putând supraviețui săptămâni la rând pe orice suprafață, ca mai apoi să infecteze orice trecător nevinovat; pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, avea o perioadă de incubatie de paisprezece zile, timp în care nu manifesta niciun simptom. Astfel, un purtător transmitea virusul la nenumărate persoane fără a ști că el însuși este bolnav – cel puțin până când nu începea sângerarea nazală. Trei zile mai târziu era mort. Fără excepție!

Așa i s-a întâmplat lui Ken Takahashi, cel care pozase relaxat în tovărășia maimuței, cu două săptămâni mai devreme. Pe când ședea la biroul său dintr-un zgârie-nori din Tokyo, în dimineața zilei de 20 iunie 2042, stropi mari de sânge roșu-aprins au început să îi păteze tastatura. Câteva ore mai târziu, tâmpelile îi bubuiau de o durere surdă, care nu ceda la medicamente. În acea noapte au început febra și frisoanele, urmate de accese violente de vomă și crampe abdominale cumplite, ce aminteau de torturile medievale. Avu parte de două zile de agonie; niciunul dintre medicii din secția UPU nu știau ce să îi facă și astfel virusul a făcut prima victimă. La autopsie s-a descoperit o hemoragie internă masivă, fapt ce l-a pus pe medicul legist în încurcătură; acesta a chemat un epidemiolog.

La scurtă vreme după ce turiștii japonezi au căzut pradă apetitului insașiabil al virusului pentru vieți omenești, cetățenii din diverse capitale ale lumii au început să raporteze simptome similare și cu același deznodământ nefericit. În Statele Unite, CDC (Centrul pentru Controlul Bolilor) și-a mobilizat toate forțele, dar rezultatele au întârziat să apară. Noul virus era întruchiparea celui mai negru coșmar al organizației.

Așa a apărut virusul X. Deși comunitatea științifică i-a atribuit până la urmă un nume oficial, mass-media i-a născocit numele după care avea să fie cunoscut pretutindeni. „Nivelul de risc biologic se notează cu cifre de la 1 la 4”, precizase un

epidemiolog într-un interviu televizat. „Însă virusul acesta este un mare X pentru noi, o necunoscută. Pur și simplu nu știm cât este de periculos.”

Virusul X a căzut asupra omenirii ca o scânteie în pădure pe timp de secetă. Creșterea masivă a mobilității populației din acei ani a pus și mai multe paie pe foc; atât de mulți oameni se mișcau dintr-o parte în alta a planetei, încât riscul de infectare a cunoscut o creștere exponențială – iar o infectare exponențială s-a și întâmplat. Până să își dea seama că are virusul, un individ infecta treizeci, patruzeci sau chiar o sută de persoane. Oriunde mergeau în perioada de incubajie de două săptămâni, purtătorii neștiutori ai virusului X lăseau în urmă o dâră de germeni invizibili, ce așteptau o nouă gazdă pe care să o poată devora. În scurtă vreme, fiecare mâner de ușă, fiecare cărucior de cumpărături, fiecare monedă sau fiecare balustradă din locurile publice purta o microscopică colonie aducătoare de moarte. Fiecare respirație putea răspândi letalul agent patogen aeropurtat.

Numărul victimelor a crescut cu viteză alarmantă. În aglomerația și condițiile precare din țările în curs de dezvoltare, virusul i-a măcelărit pe săraci fără milă; dar chiar și țările bogate au avut mult de suferit. Nimeni nu știa cum să pună capăt iadului creat de virus. Boala a ajuns și la băștinașii Insulelor Aleutine din Alaska, purtată fiind de avioanele pentru aprovizionare; indigenii din triburile izolate ale Africii au luat-o de la angajații organizațiilor umanitare. În „lumea mică” a anului 2042, nimeni nu era prea departe pentru a fi atins de virus.

Pretutindeni, oamenii își jeleau morții. Dar, ca într-un straniu joc al sorții, doliul dura doar până la debutul propriei sângerări nazale; atunci, fiecare avea ceva și mai rău la care să se gândească. Apăruse chiar și un ritual macabru ce primi denumirea de „verificare a nasului”. Oamenii erau deja obișnuiți să-și ducă mâna la nări în căutarea sângelui; când degetul se înroșea, știau că venise clipa să se împace cu Dumnezeu. Mulți alegeau suicidul în locul chinului care, inevitabil, îi aștepta.

Pe plan global s-a instalat panica. Teama de virus a schimbat prietenii în dușmani și vecinii în ucigași. Casele au devenit

fortărețe, fiind păzite sub amenințarea armelor. Toată lumea încerca să își facă provizii de alimente și, de multe ori, o lădiță de conserve a devenit motiv pentru crimă; nu fără motiv, căci hrana era aproape de negăsit. Agricultorii, care până nu demult aprovizionaseră omenirea, au căzut pradă molimei alături de toți ceilalți; mijloacele de producție și distribuție s-au prăbușit. Rotițele ce țineau industria în mișcare s-au oprit brusc, căci, deopotrivă, muncitori de rând și președinți de companii, și-au abandonat posturile, fugind în munți. S-a instalat o epocă darwiniană nouă și lipsită de scrupule. Însă, sub domnia virusului X, nici măcar cei puternici nu supraviețuiau.

După ce pandemia a ucis un sfert din populația mondială, teama s-a preschimbat în nebunie. Musulmanii radicali au apelat primii la armele nucleare. Demagogii din Iran, Indonezia, Arabia Saudită și Pakistan – toate fiind puteri nucleare în acea epocă de proliferare a armamentului nuclear – au declarat molima o pedeapsă divină trimisă de Allah asupra infidelilor. Ideologiile urii ce curgeau prin vinele acestor societăți s-au contopit și au dat naștere unei noi forme de absolutism; mișcarea s-a autointitulat Ceasul Biruinței Noastre. Extremiștii religioși au declarat că a venit momentul ca lumea să recunoască superioritatea islamului; slujitorii Profetului vor domina întreg pământul prin cucerirea Occidentului. Mai multe guverne musulmane, deja fragile, au fost înlăturate prin violență populară și război civil. Acum alte degete stăteau pregătite să apese butoanele nucleare.

Când bombele au început să cadă din cer, marile puteri mondiale nu au avut cum să răspundă cu reținere diplomatică. China cu creștinii ei, India cu hindușii ei, Statele Unite cu hedoniștii ei și Europa cu neo-păgânii ei – toate au devenit țintele Ceasului Biruinței Noastre.

Beijing. New York. Washington. Paris. New Delhi. Norii-ciu-percă s-au ridicat la orizont atât deasupra acestor orașe, cât și a multor altora. Guvernele țărilor vestice au picat. Statul de drept a fost înlocuit cu legea junglei. În toiul acestor răsturnări de situație, câțiva generali ai superputerilor mondiale, mânați de dorința îndârjită de supraviețuire, au preluat controlul; răspunsul lor a

fost rapid și violent. Țările musulmane – indiferent dacă au lansat sau nu rachete de pe teritoriul lor – au devenit ținta răzbunării noilor dictatori militari. Cu furia spasmodică a unui animal încolțit și rănit de moarte, vastul arsenal nuclear al lumii intră în folosință deplină. Toți liderii au acționat fără rețineri. Până și națiunile mai slabe din punct de vedere militar, dintre care multe desfășuraseră clandestin programe nucleare, și-au îndreptat puținele arme împotriva dușmanilor regionali. Deși rachetele lor nu puteau traversa globul, cel puțin se puteau răzbuna pe vecinii cu care erau într-un conflict mocnit de multe decenii. Astfel, umbra războiului a acoperit treptat întreg pământul.

Mulți experți avertizaseră că un război nuclear însumând doar cinci mii de megatone de armament nuclear ar fi suficient pentru a eradica viața umană. Însă, într-un act de ucidere globală, tiranii nestăpâniți au aruncat în aer peste zece mii de megatone de armament. Stratul de ozon a fost complet distrus, fapt ce a permis ca o cantitate imensă de radiații ultraviolete să atingă pământul. Cerul s-a întunecat de cenușă, fum și noxe, iar un imens nor radioactiv a intrat în fluxul de aer de mare altitudine, producând zăpadă în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Asupra omenirii s-a lăsat iarna nucleară.

Zonele temperate ale globului au cunoscut, vreme de luni întregi, temperaturi sub nivelul înghețului, timp în care la latitudinile în mod obișnuit mai reci s-a instalat un frig letal. Pământul a amuțit sub o pătură sufocantă de zăpadă. Nicio specie de plante nu ar fi putut supraviețui unor asemenea schimbări climatice extreme; puține animale au reușit să o facă. Omenirea nu a obținut producții agricole vreme de doi ani încheiați. Foamea i-a decimat pe cei care supraviețuiseră războiului și molimei.

Supraviețuirea rasei umane stătea sub semnul întrebării. Femeile însărcinate – dacă ajungeau să nască – aduceau pe lume fete și morți sau malformați. Găști de tineri violau și jefuiau după bunul plac. Supraviețuitorii au început să se alieze pentru a-și apăra familia și teritoriul – cu arme de foc, câtă vreme au putut face rost de muniție, iar când au rămas fără, cu bâte. Genocidul a

devenit norma, fiind generat, așa cum s-a întâmplat întotdeauna, de putere neîngrădită, ură și lăcomie.

Toate mărețele descoperiri și invenții ale omului modern au încetat a mai fi folosite, căci cine se mai putea gândi la așa ceva, când oamenii nu aveau ce să mănânce zile la rând? Nu a mai rămas nimeni care să supravegheze funcționarea centralelor electrice pe biomasă, să întrețină rețelele de comunicații sau să gestioneze companiile care păreau necesare în vechea lume civilizată a comerțului. Titanii afacerilor s-au trezit neajutorați în fața zilierilor rămași șomeri și a căror răzbunare se făcea simțită prin ascuțișul unui cuțit sau lovitura unei bâte.

Rețeaua mondială de electricitate a intrat în colaps, aruncând pământul într-un nou Ev Întunecat. Noaptea putea fi alungată doar așa cum făcuse omul în întreaga sa existență, – mai puțin ultimii două sute de ani –, prin vaga mângâiere a unui foc bun. Fără electricitate, computerele care dirijau lumea au devenit și ele inutile, know-how-ul tehnologic a fost dat uitării. Viitorul utopic nu mai putea deveni realitate. Chiar și după încheierea războiului nuclear, cu toate distrugerile sale, virusul X și-a continuat nestingherit opera încă un deceniu, două. În cele din urmă, populația pământului a scăzut dramatic și s-a strâns în pâlcuri izolate unele de altele, astfel că virusul nu se mai putea răspândi cu ușurință; așa că a dispărut ghiftuit, mulțumit și cu foamea satisfăcută.

Un procent minuscul din rasa umană a supraviețuit acelor vremuri nefaste, însă marșul progresului a încetat iremediabil. Deși supraviețuitorii purtau în inimă amintirile trecutului, copiii ce li s-au născut nu știau nimic despre viața modernă de dinainte de căderea ei. Lumea lor era un infern al haosului, brutalității și diformității. Tot ce puteau face era doar să supraviețuiască.

Însă anii au trecut și, odată cu revenirea la normalitate a climatului, au început să ia naștere comunități stabile. Au apărut societăți noi, fiecare cu propriile cutume, iar unii vizionari au întemeiat chiar și regate puternice. Oamenii acelor vremuri nu au fost nevoiți să ia totul de la zero, precum primitivii din Epoca de piatră care au inventat pentru prima dată roata, ci se păstrasera

suficiente vestigii ale lumii vechi pentru ca pionierii să pornească cu anumite avantaje pe drumul către civilizație.

Anii s-au preschimbat în decenii, iar deceniile în secole și, în cele din urmă, „lumea modernă” a ajuns să fie considerată trecutul îndepărtat. Așa se face că în anul 2400 după Cristos (deși puțini dintre locuitorii pământului mai numeau timpul astfel) s-a ajuns într-o situație stranie: lumea automobilelor, a puștilor și computerelor s-a preschimbat din nou într-o lume a cailor, a săbiilor și a scrierilor pe suluri. Parcă cineva făcuse istoria ghem, iar acum o depăna iarăși, de la capăt.

În această lume a viitorului străvechi, un popor anume s-a unit sub cârmuirea unui rege și și-a numit țărâmul Chiveis. Era o țară rodnică și frumoasă, unde munții cu ale lor cușme de zăpadă ofereau protecție, iar câmpurile fertile și turmele de animale ofereau hrană. Feriți în fortăreața lor naturală, locuitorii din Chiveis aveau tot ce le trebuiau și nu se aventurau în lumea largă, de dincolo de hotare. Chiveisienii aveau și propria religie: se închinau la patru zeități principale, sub oblăduirea unei mari-preotese. Cât despre zeii cărora li se închinaseră Străbunii – ei bine, cine să-i mai țină minte!? Cărțile care vorbeau despre asemenea lucruri se pierduseră demult.

Sau cel puțin așa se credea.

Iarna 2045

A început să-mi sângereze nasul, deci voi muri. Nu mi-e frică. Plec în brațele Celui Atotputernic. Ce motiv ar avea creștinul să se teamă de moarte? Deci nu mă tem. Mă voi reîntâlni cu iubita mea Yoette, căreia i-am legănat tandru capul pe când trecea pragul veșniciei, în urmă cu două săptămâni. Regret eu că i-am fost alin în acele ultime ceasuri de viață? Cum aș putea? Ea mi-a fost alin vreme de cincizeci și doi de ani. Cum să-i refuz iubirea, din teamă de boală? Oh, Tată ceresc, știi cât m-am bucurat de nevasta tinereții mele!

În jurul meu plutește numai moartea. Molima groaznică și războiul setos de sânge au îngenuncheat Europa. Mă îndoiesc că viața omenească își poate continua existența în mijlocul unui asemenea carnagiu. Păgânii haini adună fără nesaț toată mâncarea! Deși frumosul nostru oraș de pe Rin a scăpat neatins de bombele nucleare, morții zac pe străzi, iar cei vii fug de la casele lor. Suntem flămânzi! Din trupul meu n-a mai rămas decât o umbră. Nu mai e soare, ci doar un cer murdar și atât de rece! Demonii râd acum, cu nemernică încântare. Dar în pofida dezastrului, ne rămâne speranța!

Să nu crezi tu, gășitorule, că mi-am pierdut credința. Omul piere, însă cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac. Am ascuns această Carte în biserică. E o comoară pentru tine. N-ai fi gășit-o de nu te-ar fi condus însuși Dumnezeu la ea. Oh, gășitorule, mă rog ca Cel Veșnic să te binecuvânteze. Îți ofer un dar de mare preț – Sfânta Scriptură. Și vreau să știi un lucru: adevărul te va face liber.

Mă numesc Jacques Dalsace. Să nu mă uiți! Prin harul lui Dumnezeu, ți-am împărtășit darul nașterii din nou. Soli Deo Gloria. Amin.

PARTEA ÎNTÂI

DESCOPERIREA

CAPITOLUL I

Bărbatul singuratic ce se afla în adâncul pădurilor din Ținuturile de Dincolo știa că o sabie bună poate face diferența dintre viață și moarte. Acum, în timp ce uriașul urs brun se apropia, prinse mânerul sabiei în mâna puternică, udă de sudoare, hotărât să trăiască. Tocmai ce dăduse lovitura de moarte unui mistreț sălbatic; doborât de săgeți ascuțite, dar încă zvârcolindu-se și încercând să-l lovească, animalul a fost scăpat de dureri de tăișul puternic al sabiei sale. Cu un ultim guițat strident, mistrețul încetase lupta și se lăsase moale la pământ. Vânătorul abia își scosese sabia din leș și se sprijinea pe ea, încercând să-și tragă răsuflarea, când niște foșnituri abia auzite dinspre tufișuri îi semnală pericolul.

Întorcându-se către noua amenințare, omul simți că-i sare inima din piept la vederea ursului uriaș ce ieșea din lăstăriș, cu urechile date pe spate, ochii măriți și fața contorsionată într-un mârâit. Deslușind din purtarea agresivă a animalului că va avea curând nevoie de tăria oțelului, vânătorul strânse mai bine mânerul armei. Era o sabie destul de bună și el era destul de iscusit în mânăuirea ei – va avea nevoie de toată îndemânarea dacă ursul amenințător va ataca.

Animalul lovea ușor pământul, pufnind și mormăind răgușit; n-avea de gând să dea înapoi, ci înainta încetișor. Era un mascul tânăr, probabil de două ori mai greu decât omul ce-i stătea

împotriva, iar ghearele încovoiate îi slujeau ca o armă gata de atac; doar cu o singură lovitură de labă putea rupe spinarea cuiva sau smulge un braț sau un picior. Era un prădător – născut pentru a ucide, pentru a se hrăni, pentru a supraviețui.

Însă, în pofida aspectului său maiestuos, bărbatul își dădu seama că ursul nu era într-o stare prea bună. Avea blana încălțită și murdară, iar crupa, în ciuda aspectului său masiv, slabă – sau cel puțin mai slabă decât ar fi trebuit să fie în toiul verii aducătoare de belșug de hrană. O singură privire spre capul ursului te lămurea: o sumedenie de țepi de porc spinos îi înconjurau ca o barbă fălcile și orbitele. Din loc în loc, acolo unde animalul frecase țepii ascuțiți, se vedeau zgârieturi însângerate, iar partea dreaptă a capului era toată o rană din care mustea puroiul; ochiul îi era umflat ca o pătlăgică diformă. Era clar că ursul nu putea vâna. Însă, asemenea omului din pădure, și el luase hotărârea să trăiască.

Bărbatul știa prea bine că nu el era prada căutată, că voia doar ca vânătorul să bată în retragere, lăsând carnea fragedă unde era. *Bine, n-are decât s-o ia!* Deși atunci când doborâse animalul se bucurase la gândul unor coaste de mistreț bine prăjite, nu avea de gând să se ciorovăiască pentru masă cu un urs brun rănit. Se putea descurca foarte bine aruncând în oală, și-n seara asta, ceva carne uscată de vânat. Bărbatul abandonă prada și începu să bată în retragere, evitând orice mișcare bruscă sau orice sunet ce ar fi putut stârni animalul.

Dar urșii sunt imprevizibili – cu atât mai mult un mascul tânăr care probabil de săptămâni întregi nu mâncase decât foarte puțin. Țepii care-i provocau dureri necurmăte îl aduseseră într-o stare vecină cu nebunia. Omul simți fiori reci pe șira spinării când își dădu seama că ursul chinuit avea de gând să-și descarce furia asupra lui. Acesta scoase un fel de muget înfundat, pocni din fălci și își încordă toți mușchii, gata de atac.

Bărbatul se pregăti pentru o luptă pe viață și pe moarte. Nu avea nicio șansă să scape cu fuga și nu se zăreau copaci cu ramuri îndeajuns de joase în care să se cațăre. Undeva, în subconștient, înțelese că sabia îi oferea o slabă apărare împotriva mușchilor

supli, a ghearelor precum pumnalele și a fălcilor zdrobitoare ale unui urs înfuriat; în fața unei asemenea puteri, omul era sortit să piardă. Însă luptătorul refuză să se lase copleșit de teamă. Cu nespusă îndrăzneală – irațională poate – și fără nicio altă armă decât sabia unui soldat de rând, se pregăti să confrunte tăria ursului.

Cu o iuțime de necrezut, mormanul de blană cafenie se năpusti asupra inamicului său. Colții gălbui scrâșniră, parcă deja zdrobeau oase în strânsoarea lor. Omul își ținu răsuflarea. Avea senzația că cineva îi toarnă gheață în vine. Stomacul i se întoarse pe dos. Clipele își încetiniră mersul. Era ca și cum vedea cu încetinitorul fiecare strop de salivă improșcată de gâttelejul ce se apropia tot mai mult de el, fiecare fir de păr sur ridicat pe mutra furioasă a ursului și fiecare bulgăre de pământ aruncat în urmă de labele-i grăbite. Moartea era tot mai aproape.

Își încordă corpul pentru o fentă de retragere și contraatac, însă șansa îl părăsi și trupul îl trădă. Călcă pe o piatră instabilă, iar aceasta, la rândul ei, i se rostogoli sub talpă; genunchiul îi pocni nefiresc și se prăbuși, pradă unei dureri cumplite. Tocmai acum, când tot ce conta era agilitatea mișcărilor, iată-l întins pe spate cu ursul la doi pași de el. Zăcând în țărână, omul își ridică vârful sabiei, cu scopul de a se apăra. Îi era limpede că șansele, și așa slabe de a ieși viu din această aventură, scăzuseră acum considerabil.

Dar urmă cel mai extraordinar lucru din toate câte i se întâmplaseră în ziua aceea. Când fiara dădu să facă saltul decisiv, o săgeată, ca un mare uzurpator, i se înfipse în botul infectat – un nou rege al țepilor. Ursul se opri din atac și-și dădu capul pe spate, urlând din adâncul pieptului din cauza acestei noi culmi a durerii. Făcu câțiva pași înapoi și se întoarse pe jumătate; ridicând laba, dădu să lovească săgeata, dar nu reuși decât să-i rupă vergeaua, înfigându-i și mai adânc vârful în craniu.

O altă săgeată zbură peste umărul omului și se înfipse în coastele animalului, chiar sub umăr; o lovitură ce ținti direct în plămâni și se afundă în trupul fiarei până la aripioare. Ursul se prăbuși în patru labe și începu să horcăie și să dea afară firicele de sânge aerat.

Nu era timp de așteptat! Bărbatul sări în picioare, ignorând durerea sfâșietoare din genunchiul stâng și, cu un răcnet puternic, își înfipse sabia în locul unde bănuia că s-ar afla inima ursului, lăsându-se în ea cu toată greutatea. Oțelul își atinse ținta și alunecă înăuntru cu ușurință.

Animalul reacționează instinctiv. Îl trânti pe bărbat cu dosul labei la pământ. Prea năucit ca să schițeze vreo mișcare, acesta rămase nemișcat pe burtă, încercând să-și revină; dar imediat ce pâcla din minte i se risipi cât să conștientizeze iarăși primejdia, se răsuci pe-o parte și-și trase pumnalul din cizmă, pregătit de o ultimă înclăștare cu ursul muribund. Însă priveliștea ce i se înfățișă ochilor îl opri la jumătatea mișcării. Scena neașteptată îi eclipsă uimirea de mai devreme, revendicând pe dată titlul de cel mai neașteptat eveniment al zilei: văzu o față – o față răpitor de frumoasă – ce avea o săgeată de vânătoare cu vârf cu aripioare întinsă în arc și îndreptată către leșul ursului.

†

În timp ce înaintă spre animalul doborât la pământ, femeia își păstră arcul încordat și săgeata fixată pentru tragere; deși zăcea nemișcat, trebuia să te apropie cu precauție de o fiară atât de primejdioasă. Din rana-i de la piept ieșea bolborosind un firicel de sânge ce îi vopsea blana în roșu aprins; însă nici nu apucă să se uite prea bine, că sângerarea și încetă. De altfel, nici pântecul ursului nu se mai umfla, iar labele nu-i mai tresăreau. Mulțumită că fapta murise, tânăra arcașă își îndreptă atenția asupra ofițerului din Garda Regală ce zăcea la marginea luminișului.

— Ești rănit?

Deși bărbatul stătea întins, își dădu seama că era înalt și zvelt, iar păru-i închis la culoare nu mai cunoscuse de mult foarfecele; barba țepoasă lăsa să se înțeleagă că hălăduia de ceva vreme prin sălbăticie. Privind uniformă, înțelese că rănitul avea un rang înalt în corpul de cercetași al regatului Chiveis; totuși, trebui ea să recunoască, arăta un pic ridicol, întins așa pe spate.

— Sunt nevătămat, dar profund îndatorat, răspunse bărbatul. Nu încercă să se ridice, ci, după ce privise moartea în ochi cu

doar câteva clipe-n urmă, părea mulțumit să rămână acolo unde era și să-și tragă puțin răsuflarea.

— Mănuiești cu măiestrie arcul. Și ce curaj! O femeie de rând ar fi șovăit în fața unei asemenea primejdii.

Tânăra își ridică bărbia, pare-se deranjată de ceea ce se voise a fi un compliment.

— Nu sunt o femeie de rând.

— Acest lucru este cât se poate de clar. El se ridică încet în picioare, înfiorându-se de durere, și se sprijini pe un picior, protejându-și astfel genunchiul rănit. Aș putea să aflu numele acestei femei excepționale? Și ce face aici, dincolo de hotarele civilizației?

Femeia își cântări bine răspunsul. Soldatul avea dreptate: nu se găsea la locul potrivit. Legea regală interzicea ieșirea oricărui supus dintre hotarele regatului Chiveis. Deși ogoarele familiei ei se aflau chiar la graniță, de-a lungul Râului Fermei, mai departe decât îndrăznea oricine altcineva să trăiască, astăzi călătorise chiar mai în aval, unde nu-i era îngăduit niciunui supus să ajungă – în Ținuturile de Dincolo.

— Dacă ai de gând să mă mustri, nu uita că ai fi mort în clipa asta de nu m-aș fi ivit eu, îi zise ea cu glas potolit.

— Așa-i, dacă nu te-ai fi dovedit atât de iscusită la tras cu arcul, acum aș umbla prin palatele zeilor. Dar nu-ți face griji, n-am de gând să te dau în vileag ocârmuirii. Vreau doar să aflu numele fetei frumoase care m-a salvat. Își ridică sprâncenele, provocând-o la un răspuns.

Femeia hotărî să îl creadă pe cuvânt.

— Mă numesc Anastasia din Edgeton. Sunt singura fiică a unei familii de fermieri care seamănă grâu de-a lungul râului pentru poporul chiveisian. Deși străjerul spusese că nu o va da de gol, încă se simțea vinovată de încălcarea legii și voia să scoată în evidență meritele patriotice ale familiei sale.

— Și ce cauți în Ținuturile de Dincolo?

— Am pornit de acasă în zori și, luând urma unui căprior, am ajuns până aici. La drept vorbind, adăugă sfidător, vin destul de des prin locurile astea.

— Ei bine, Anastasia, mă bucur că ai un arc bun cu tine. Zâmbi, arătând peste umărul ei. Dar pun rămășag că nu aveai în gând, atunci când ai plecat din Edgeton azi-dimineață, să răpui un urs pentru cină.

Tensiunea dintre ei se risipi. Femeia privi acest personaj copilăros, acest tânăr chipeș ce țopăia într-un picior și îi zâmbea cu gura până la urechi. În mod clar, era obișnuit cu asprimea ținuturilor sălbatice. Vesta lui de piele arăta ca a unui om care nu doar se aventura în codri din vreme în vreme, ci trăia acolo săptămâni la rând. Cu toate acestea, se pare că avea și o latură mucalită; renunțând la postura defensivă, îi zâmbi înapoi.

— Ai dreptate. Nu m-am așteptat să întâlnesc azi un adversar atât de feroce. Dar când mă hotărâsc asupra unei prăzi, nu-mi scapă! Acum însă, continuă schimbând vorba, aș putea afla și numele domniei tale?

— Sunt căpitanul Teofil din Garda Regală, Regimentul al Cincilea. Alte detalii nu-i mai oferi, iar femeia știu că nu trebuie să insiste.

†

Teofil cântări situația. Partea bună era că se afla singur într-o pădure îndepărtată în compania unei fete frumoase. În trecut reușise mereu să profite la maxim de atare împrejurări, dar se îndoia că va fi la fel de norocos acum – și nu doar din pricina genunchiului vătămat. Partea proastă: era departe de calul său, pe care-l lăsase înșeuat într-o poieniță, la vreo leghe, două depărtare; nu-i va fi ușor să șchiopăteze până acolo. În situația de față, partea proastă părea a o depăși cu mult pe cea bună.

Cei doi se aflau pe buza unui mal înalt și abrupt ce dădea spre marea cotitură a Râului Fermei. Cotul râului era situat dincolo de granița regatului, însă Garda Regală patrula în mod obișnuit zona. Din acest punct, teritoriile regatului Chiveis se întindeau în amonte spre sud-est, unde râul își pornea curgerea dintr-un lac aflat în apropierea așezării Toon.

În mintea lui Teofil începu să se contureze un plan.

— Anastasia, cum ai ajuns aici? o întrebă el.

— După cum ți-am spus, cutreieram pădurile, gonind căpriorul. Satul meu are pâine din belșug, însă noi, cei de la hotarele regatului, cu greu facem rost de ceva carne.

— Bun. Știi că vânai, dar întrebarea mea este: cum călătoreai? Pe jos?

— Nu, ci într-o mică barcă. Este acolo jos, sub malul pe care stăm.

— Mă tem că va trebui să îți rechiziționez barca în numele regelui. Intenția lui era să își îmbrace rugămintea într-o glumă, însă totul sunase mai formal decât ar fi vrut, aproape ca un ordin. *Teo, așa faci tu mereu*, se muștră el în gând. *Te dai mare cocoș tocmai față de cei care s-au purtat omenos cu tine.*

— Toate bunurile mele sunt la dispoziția regelui, îi răspunse Anastasia, imitându-i tonul formal. Peste ei se lăsă iarăși umbra unei tensiuni nerostite. Dacă vrei să cobori până la barcă, va trebui să găsim un soi de cârjă pentru sprijin.

— Oare n-aș putea să mă sprijin de brațul tău? Teo voise doar să dea glas unei alte opțiuni plauzibile și îi veni să-și dea peste gură, căci sunase de-a dreptul obraznic.

— Cred că o cârjă de lemn ar fi mai receptivă la nevoile tale, căpitane, veni răspunsul ei tăios.

Se adânci iute în pădure, de unde se întoarse cu o pungă de cingătoare, o toporișcă, câteva ramuri de alun și un mănunchi de curele de piele. Unul dintre bețe avea forma literei Y, așa că, folosindu-se de fâșiile de piele, prinse cu îndemânare de cele două capete o altă creangă în poziție orizontală. Aceea avea să intre sub brațul lui Teo. Străjerul se minună de inventivitatea Anastasiei; făcea întocmai ce ar fi făcut și el.

— Cum îți simți genunchiul? îl întrebă ea.

— Sincer să fiu, zvâcnește fără oprire, zise el fără să se gândească.

— Dar te doare?

— Nu.

— Păi ai zis că zvâcnește. Cum adică?

— Parcă așa simt, un soi de zvâcnire. Dar durerea e neînsemnată; nici nu merită pomenită.

Anastasia se încruntă, clătinând din cap, și oftă abia auzit.

— Hai să vedem despre ce-i vorba.

Îi dezlegă șireturile cizmelor de piele, ca să-i poată sufleca pantalonii până deasupra genunchiului umflat, apoi îi palpă cu degetele sale lungi încheietura. Bărbatul nu putu să nu remarce frumusețea mâinilor ei; mâini fine, de doamnă, nu aspre și pline de bătăături ca ale țăranșilor. Atingerea ei era blândă și ușoară – mai puțin atunci când îl apăsa.

— Te doare undeva? Îl întrebă.

Da, îl durea, însă refuză să tresară ori să geamă. Anastasia își ridică privirea.

— S-ar părea că avem de-a face cu un caz special, căpitane: o rană gravă care, din cine știe ce motiv, nu provoacă durere. Mă pricep la leacuri și doctorii, dar e greu să diagnosticezi un bolnav încăpățânat.

— Nu sunt încăpățânat! Dar chiar nu am dureri serioase ... nu pentru un bărbat ca mine.

— Dar asta doare? Îi strânse ferm genunchiul, iar Teofil, luat prin surprindere, gemu. Aha! S-ar părea că am găsit locul sensibil. Anastasia își deschise punga și, după ce cotrobăi prin ea, scoase la iveală un cuțitaș.

Teo se holbă la tăișul din mâna ei.

— Din câte văd, leacurile din ținuturile de la hotare sunt mai drastice decât cele ale doctorilor din Citadelă.

Anastasia schiță un zâmbet și-și dădu ochii peste cap, apoi se aplecă spre tivul rochiei albastre și începu să taie o fâșie de pânză. Teo rămase fără cuvinte căci înțelese că aceasta voia să facă un bandaj din singurul material potrivit pe care îl avea la îndemână; pe de altă parte, știa prea bine că fetele din Edgeton nu își fac rost de rochii cu prea mare ușurință și de obicei pun mult preț pe îmbrăcămintea lor. Fără îndoială că veșmântul, brodat cu albele flori-de-colț atât de specifice Chiveisului, o costaseră câteva luni de muncă. Neîndoielnic, era un sacrificiu din partea ei.

Tânăra îi înfășură genunchiul cu fâșia lată de pânză de lână, strângându-l bine pentru a nu se umfla și mai tare; când ajunse la capătul bandajului, îl ținu strâns cu o mână, iar pe cealaltă o duse

la cap, de unde scoase o agrafă de păr. Atunci el îi remarcă pentru prima oară părul; avea culoarea chihlimbarului, iar când era în bătaia soarelui de dimineață, i se vedeau câteva șuvițe aurii. Și-l prinsese în grabă într-un coc, așa cum își prind de obicei fetele părul când au de făcut multă treabă; acum, când își clătină capul, pletele blonde i se revărsară pe umeri într-o cascadă plină de grație. Teo își dădu seama că persoana din fața lui nu era o simplă fetișcană, ci o femeie tânără și atrăgătoare, care tocmai ce îi prindea bandajul cu propria agrafă.

— Anastasia, îndrăzni bărbatul, îți mulțumesc!

— Nu fac decât să-mi achit datoria față de rege, îi răspunse ea în timp ce îi întinse cârja. Am priponit barca în niște tufișuri, pe malul apropiat cotului râului. Îți va lua ceva vreme să cobori până acolo. Ne vedem la barcă mai târziu, după ce-mi strâng și eu lucrurile. După aceste cuvinte, se făcu nevăzută în pădure, precum un spiriduș.

†

Anastasia își îndreptă spinarea și își șterse cu dosul palmei sudoarea care-i acoperea fruntea, lăsând în loc o dâră rubinie. În cealaltă mână ținea un pumnal încleiat cu sânge. De sus și chiar până la tivul sfâșiat, rochia îi era toată acoperită cu pete mari de sânge.

Mistrețul sălbatic, un animal tânăr și nu prea mătăhălos, se dovedise a fi ușor de jupuit. De vreme ce pornise la drum cu gând să vâneze, luase în raniță mai multe cuțițe ascuțite, ba chiar și un mic ferăstrău pentru tăiat oase. După ce vărsă tot sângele pe pământ și îndepărtă măruntaiele, puse deoparte ficatul, căci știa că îi place mult tatălui ei; șunca, pulpele și coastele aveau să fie de mare folos familiei sale – îi va fi greu să care toată această carne la barcă.

Pe când lucra cu sârg, îi veni o idee. Poate căpitanul Teofil putea rămâne să ia cina cu ei. În definitiv, mistrețul era al lui! Ar trebui să îl invite să ia masa cu familia ei. *Ce idee prostească! Ana, nu-ți lăsa gândurile să se fâțâie precum o lăptăreasă ușuratică! Așa că alungă iute ideea din minte.*

Acum că mistrețul era gata pentru a fi transportat, Ana se întoarse spre cea de-a doua pradă. Deși carnea de urs nu era tocmai pe gustul ei, tinerii din sat o mâncau cu mare plăcere, ca pe un preparat de înalt rafinament, discutând la nesfârșit cum ar trebui gătită și cu ce mirodenii și sosuri. Ana bănuia că bucuria lor avea de-a face mai puțin cu gustul cărnii și mai mult cu prilejul de a sta în jurul focului istorisind, iar și iar, povești despre vânătorile de urs la care luaseră parte. Dacă-i auzezi vorbind, ai fi crezut că se prinseseră în luptă dreaptă cu sărmana fiară până ce aceasta, învinsă și legată fedeleș, scâncea neajutorată. *Ha! Ce vor zice băieții din sat când mă vor vedea întorcându-mă nu doar cu atâta carne de urs numai bună pentru friptură, dar și cu o blană strașnică?* De aproape trei ani nu mai adusesse nimeni urs în Edgeton. Zâmbi gândindu-se la vâlva pe care avea să o stârnească fapta ei.

Ana nu era sigură de cum o priveau tinerii din locurile sale de baștină. Firește, își dăduse seama, din purtarea tinerilor fermieri, că o găseau cu toții atrăgătoare. Părea să exercite un efect straniu asupra lor. Deși toți tinerii îi căutau prezența, de îndată ce o întâlneau se retrăgeau ca melcul în cochilie, bâlbâindu-se și înghițind în sec ca niște adolescenți care-și țin pentru prima oară ibovnicuțele de mână în timp ce se plimbă cu căruța umplută cu fân. Din pricina acestor stângăcii, Ana nu fusese niciodată îndrăgostită, un fapt ce nu o deranja prea mult. Băieții din Edgeton erau amuzanți și buni ca prieteni sau parteneri de dans, întotdeauna doritori să o învârtă la petrecerile din hambar; însă atracție nu simțea pentru niciunul dintre ei. Într-un fel greu de descris, îi simțea oarecum inferiori. Se încruntă la acest gând, căci sună atât de arogant când îl puse în cuvinte. *Ba nu, nu e tocmai așa, gândi ea pe dată. Doar că nu m-aș putea lăsa pe mâinile lor cu încrederea că mă vor duce într-un loc bun.*

Aplecându-se asupra ursului, Anastasia îi despică pânțele de sus până jos, apoi făcu incizii precise în fiecare picior și în jurul gâtului. Cu mâini îndemânaticе, începu să jupoaie pielea; din blana de culoarea castanelor coapte se putea face o minunată manta de iarnă. După aceea, alese cele mai bune hălci de carne, lăsând resturile în seama lupilor.

Dintre cele două poveri de carne, mistrețul părea mai greu de dus, așa că se hotărî să înceapă cu el. Nu-i veni deloc ușor să îl ridice pe umeri, căci probabil cântărea jumătate din greutatea ei. Ana era destul de înaltă, în comparație cu locuitorii din Chiveis, și-i plăcea să se considere puternică, dar avea o osatură fragilă; nu avea umerii aceia lați, care ar fi făcut sarcina mult mai ușoară căpitanului Teofil.

Coborând șerpuitor colina, ajunse într-un loc unde cărarea mergea chiar pe lângă buza costișei; diferența de nivel nu era prea mare, însă malul era povârnit și stâncos, iar cărarea îngustă. Tinerei nu-i surâdea ideea de a se avânta mai departe cu mistrețul pe umeri, dar nu avea o altă soluție, dacă voia să ducă vânatul acasă. O imagine își făcu pe dată loc în mintea ei: tatăl ei frigând pe grătar niște coaste și mărturisindu-i lui Teofil, care-l asculta cu o halbă de bere slabă în mână, cât de mândru este de singura lui fiică.

Adunându-și tot curajul, Ana începu să coboare cu multă grijă. Pe când trecea pe lângă muchia stâncii, piciorul îi alunecă pe terenul accidentat. Se împletici și ajunse foarte aproape de marginea prăpastiei. Când își recăpătă echilibrul, gâfâia.

— Urâsc înălțimile! strigă ea fără a se adresa cuiva anume, imediat ce reuși să treacă de locul primejdios.

Cărarea o duse pe malul Râului Fermei. Ana se bucură să ajungă la locul unde își ancorase barca pentru că-și putea elibera umerii de greaua povară; aruncă sacul de pânză groasă în canoe. Nu se zăreau semne că străjerul ar fi ajuns deja pe-acolo; poate că încă șontăcăia prin pădure sau își răcorea genunchiul în apă, undeva în amonte.

Făcând stânga-mprejur, pentru a escalada iarăși malul abrupt ca să-și recupereze pielea de urs, o urmă de picior în noroi îi captă atenția. Deci până la urmă căpitanul trecuse pe aici. Îngenunche pentru a cerceta urma. Era o urmă de cizmă, însă ceva în privința ei îi părea nefamiliar. Oare astfel de încălțăminte să fi purtat Teofil? Încercă să-și aducă aminte. *Da, cam așa trebuie să fi arătat.* Evident că era urma lui, căci de când își aduceau bătrânii aminte,

în Chiveis nu mai fusese zărit niciun străin. E drept că acum nu se afla chiar *în* Chiveis ...

Bărbații din Edgeton povesteau că tâlhari la drumul mare și tot soiul de călători singuratici hălăduiau printre gunoaiele din sălbăticie – gând care îi stârnea Anei dezgustul. Nu-și putea nici măcar închipui viața în întinderile de temut, dincolo de lumea cunoscută. Una era să te aventurezi ocazional într-acolo, în căutarea vânatului, și cu totul altceva să îți abandonezi familia și focul din vatra căminului tău pentru hăurile din Ținuturile de Dincolo. Ea știa prea bine că se deosebea de tovarășii săi, fiind singura gata să treacă hotarul către sălbăticie. Aventura care pe ea o înfiora plăcut s-ar fi dovedit terifiantă pentru fetele din sat – ba chiar și pentru majoritatea băieților. Pe de altă parte, cât privește viața comunitară, era o chiveisiană până în măduva oaselor; la căderea întunericului, voia să se afle mereu aproape de cei dragi, în siguranță. Până și fermierii de lângă hotare, precum părinții ei, care se împrăștiau în fiecare dimineață către ogoarele lor aflate de-a lungul Răului Fermei, se întorceau noaptea în satul protejat de îngrădituri, căutând tovarășia altor oameni.

Luându-și gândul de la urma lăsată de cizma căpitanului Teofil, Ana porni în susul dealului, pentru a aduce la barcă blana de urs câștigată cu atâta sudoare.

†

Jucându-se cu împletitura mustăților sale tuciurii, Rothgar studia încordat mișcările fetei de pe malul celălalt al râului. Mulțumit de ceea ce văzuse, se alătură tovarășului său de drum, care încerca să stoarcă ultimele picături de bere dintr-o butelcă de piele; câțiva stropi i se rostogoliră pe bărbie, umezindu-i barba roșcată.

— Hei, bețivane! Gata cu poșirca! N-am venit aici ca să te matolești. Rothgar își înghionti camaradul, care înghiți strâmb băutura și scăpă butelca din mână.

— Blestemat să fii! bolborosi Barbă-Roșie după ce i se potoli tusea.

Rothgar îi ignoră înjurătura.

— Ascultă la mine! Fata pe care am zărit-o ultima oară vânează iarăși prin pădurile astea. Vrea să ne ușureze munca, pasămite. Și ce bucățică bună! Grozavă, pe cinstea mea! Regele nostru se va bucura s-o aibă de soție.

— Cum rămâne cu străjerul? Probabil că încă se învâрте pe-aici. Părea un adevărat războinic, n-ai zice?

— Și ce dacă? E pe celălalt mal al râului. Îl poți doborî ușor cu arcul și apoi punem mâna pe fată. Sunt sigur că n-o să ne dea bătăi de cap.

— Un om ca ăla îți dă mereu bătăi de cap.

Rothgar se strâmbă disprețuitor.

— Lașule!

Barbatul cu barbă roșcată își dezveli dinții într-un rânet disprețuitor și înjură din nou. Rothgar făcu un salt înainte și prinse gâtlejul tovarășului său în strânsoarea mâinii; îl sugrumă câteva secunde bune, până ce ochii mai că-i ieșiră din orbite, iar fața i se făcu roșu-vinețiu. În cele din urmă, îi dădu drumul. Barbă-Roșie se sprijini de un copac, abia trăgându-și răsuflarea.

— Să nu mă mai contrazici, îl avertiză Rothgar țintuindu-l cu privirea. Ni s-a încredințat o misiune prea importantă. Și de astă dată regele îmi va cere mie socoteală. O vrea cu îndârjire pe fată. Vezi, nu care cumva să ne strici planul.

Barbă-Roșie, care între timp își mângâia cu băgare de seamă gâtlejul, se înfioră.

— N-am voit să te contrazic. Doar că n-am priceput tocmai bine ce-avem de făcut aici.

— Nici nu trebuie să știi. Tu doar trage încotro îți zic eu.

— Totuși, n-ar fi rău să știu și eu mai multe.

Rothgar se încruntă.

— Bine! Ascultă la mine: am zărit-o pe fata aia în pădure ultima oară când am cumpărat arme de la preoții din Chiveis. Odată ajuns acasă, i-am povestit în treacăt regelui despre ea și i s-au aprins pe dată călcâiele. Mi-a zis să încerc s-o cumpăr data viitoare când ajung în ținuturile astea, la solștițiul de primăvară. Să dau în schimbul ei câtă pucioasă mi se va cere.

— N-am știut că chiveisienii fac negoț cu sclavi.

— Nu fac. Trebuie să pară o răpire oarecare. Doar că ei vor pucioasa noastră, așa că au fost dispuși să bată palma.

— Ce-i atâta tevatură cu pucioasa aia? Dacă mă întrebi pe mine, nu văd decât niște piatră galbenă.

— Dar pentru ei înseamnă mult mai mult. Ținuturile poporului chiveisian sunt cârmuite de o vrăjitoare. Pucioasa este sacră pentru ea, doar că ei n-au izvoare termale, de unde s-o obțină.

— O vrăjitoare?

— E vorba de marea-preoteasă. Păr negru ca abanosul și pielea de-un alb imaculat. Nespus de frumoasă. Se spune că toți bărbații o doresc, dar ea nu-l dorește pe niciunul.

Barbă-Roșie hohoti înfumurat:

— Încă nu m-a întâlnit pe mine!

— Da, exact! Tu nu poți face rost de-o femeie nici măcar acasă la tine! Rânjetul lui Rothgar se voia o provocare, însă Barbă-Roșie nu-i răspunse.

Deasupra, pe o creangă, o veveriță începu să sporovăiască. Nicio adiere nu tulbura frunzele. Rothgar luă de jos butelca goală și i-o aruncă camaradului său.

— Hai, la drum! Avem o regină de prins!

†

Teo își cântărea fiecare pas în timp ce cobora costișa cu ajutorul cârjei improvizate. Alesese drumul mai lung către malul râului căci pe acolo panta părea mai domoală; chiar și așa, înainta cu dificultate. Se făcuse cald, iar, din pricina efortului intens, broboade de sudoare îi cădeau de pe frunte pe barba țepoasă. Aveau parte de o vară fierbinte; ba chiar agricultorii începeau să aducă vorba de secetă. Teo de-abia înainta sub dogoarea soarelui din miez de vară.

Simți crescând în el tensiunea și nervii. Era obișnuit să controleze ceea ce i se întâmpla, însă acum, cu genunchiul umflat cât un pepene, nu se putea deplasa cu iuțimea dorită. Și, colac peste pupăză, fusese nevoit să lase în urmă coastele de mistreț pe care ar fi vrut să le aibă la cină. Mai că-și pierduse viața apărându-și vânatul, tot astfel cum un lup își păzește halca de carne smulsă

din prada ucisă de haită, și pentru ce? Doar ca să o lase pe vârful dealului, spre deliciul păsărilor de pradă!

Îl durea și gândul la cotletele de urs rămase în urmă – o mâncare pe cinste! Își aminti de cei șase urși pe care îi doborâse în cei douăzeci și opt de ani ai săi. Al treilea fusese cel mai greu de vânat. Se mișcase chiar în ultimul moment, astfel că săgeata ucigătoare își ratase ținta; rănită, dar putându-se încă mișca, ursoaica bătrână îl atacase. De data aceea, nu căzuse la pământ ci, cu un strigăt de luptă, atacase la rândul său animalul, înfigându-i sulița de vânătoare în umăr și oprind măcelul ce se prevestea. În fracțiunea de secundă cât ursoaica ezitase, își scosese toporișca și îi despică dintr-o lovitură șira spinării. Da, fără nicio îndoială, fusese o vânătoare grea! *Că tot veni vorba de vânători grele – ce zici despre cea de azi? Ar fi fost ultima pentru tine, Teo dragule, de nu s-ar fi ivit fata!* Se sprijini de un copac pentru a-și recăpăta suflul, râzând în sinea lui de absurditatea întâmplărilor din dimineața aceea.

Îi fugi gândul la Anastasia. Oare ce-o crede despre el? De bună seamă că făcuse o impresie penibilă, așa cum zăcuse pe iarbă ca un prunc neajutorat; ca să nu mai zic că tentativele lui de tachinare prietenească eșuaseră lamentabil. De obicei reușea să farmece femeile cu vorbele sale alese, dar femeia aceasta era altfel. Emană o răceală și o siguranță de sine cum nu mai întâlnește înainte. Și era atât de frumoasă! Cine-ar fi zis că micuțul și înapoiatul Edgeton putea da naștere unei făpturi atât de fermecătoare? Majoritatea fetelor de la fermă pe care le văzuse până acum erau scunde și îndesate, cu chipuri anoste și părul neîngrijit – venite pe lume pentru a mulge vacile, necum pentru a recita versuri lirice în cadrul întrecerilor aristocratice din Citadelă. Prin comparație cu lăptăresele din împrejurimi, Anastasia era o adevărată zeiță. La drept vorbind, tot zeiță era și dacă o puneai alături de prințesele cu sânge albastru pe care le întâlnește de-a lungul vieții. Și el cunoscuse destule!

Ei bine, Teo, își spuse în sine, dacă aveai cumva de gând să îți atragi simpatia fetei, ai ratat orice șansă. Ar trebui să-ți iei gândul de la așa ceva. Și se hotărî să acționeze conform acestui sfat.